

E D E B İ Y A T / H İ K Â Y E

Kafesperest

Daryo D. Beskinazi

İÇİNDEKİLER

Önsöz / Meltem Bige Ulu / 9

kokla / İNZİVA: (ŞEFİN TAVSİYESİ) / 13

dokun / İPTİLA: (aradığın benim nokta kom) / 45

dinle / İFTİRA: (ŞİFACI) / 81

bak / İHTİRA: (PAŞAM) / 113

tat / İSTİLA: (BALIK ÇİFTLİĞİ) / 139

epilog / İRTİFA: (ÖLÜLER DAĞI) / 159

kokla

İNZIVA: (ŞEFİN TAVSİYESİ)

Zihin sual eder,
Gönül yalan söyler,
Beden teselli bulur,
Şeytan mest olur.

Elinde tuttuğu defterle karakola girdiğinden beri içini çeke çeke ağlıyor kadın.

“Yeter artık hanım, kendine gel” diyor ona nöbetinin bitmesine yarım saat kalmış polis memuru usanmışlıkla, “Sakin ol biraz. Anlat da anlayalım, neymiş derdin?”

Lakin anası yaşındaki kadıncağızın perişan haline de içlenmiyor değil. Masadaki sürahiden bardağa su doldurup uzatıyor ona. “İç hadi” diyor. Teşekkür edip zoraki birkaç yudum alıyor kadın ve hiçbir şey söylemeden defteri memura uzatıyor.

“Nedir bu?”

“Allah’ını seversen bir oku kardeş, anlayacaksın.”

Böyle bir cevabı hiç beklemediği için hayretle bakıyor ona. İçeri girdiğinden beri kadının ettiği ilk kelam bu. Yine de ses etmeyip defteri açıyor ve titrek bir el yazısıyla, handiyse çalاکalem yazılmış sayfalardan birine rastgele giriyor. Sonra bir tanesine daha...

Dört ya da beşincisini bitirdiğinde kafasını kaldırıp allak bullak olmuş bir suratla bakıyor karşısındakine.

“Nereden buldun bunu?”

“Çalıştığım evden. Gündeliğe giderim ben. Bunu yazan kişi de hanımım.”

“Bulmaca gibi konuşma abla. Cinayet romanı taslağı mıdır bu, nedir? Bak, kütüphane değil burası, karakol. İşim gücüm var benim.”

Nispeten sakinleşmiş gibi görünen kadın ciğerlerine derin bir nefes çekip yavaş yavaş bırakıyor. “Kardeş” diyor, “taslak falan değil bu, bildiğin günlük. İşverenim tutmuş.”

“Şimdi bu kadın... Patronun yani... Buraya yazdıklarını gerçekten yapmış olabilir mi diyorsun? Onu ihbar etmek için mi geldin sen?”

“Günahını almayayım. Yapıp yapmadığını bilmem ama ben- ce zor. Kafadan sakattı zaten zavallı, evden bile çıkamıyordu. O kadar sıkılıyordu ki hepsini uydurmuş da olabilir. Ben yine de vicdanımı dinleyip geldim. Günlükte bahsettiği adamı biliyorum çünkü. Yüz yüze tanışmamışlardı ben oradayken ama hanımım ona aşıktı. Demek bir vesileyle tanışmışlar.”

“Peki neden şimdi getirdin bunu bize, niçin bu zamana kadar bekledin?”

“Çünkü yirmi gün var gitmiyordum. *Korona oldum, gelme* dedi. İlk defa bugün uğradım.”

“Bir değişiklik ya da ne bileyim, tuhaflık var mıydı evde bunca zaman sonra gözüne çarpan?”

“Pek yoktu, her şey yerli yerindeydi ama ev çok pis kokuyordu. Leş gibi... Bütün pencereleri açıp havalandırdım da anca hafifledi birazcık. Sonra da tesadüf eseri defteri buldum.”

“Nerede buldun?”

“Dolabın en dibinde duran, hiç kullanmadığı bir pilav tenceresi vardı, onun içinden çıktı. Genellikle buzdolabı dolu olur ama ben izinsiz hiçbir şey alıp yemem oradan; acıkırsam çabucak bir şeyler hazırlayıveririm kendime. Canım çekti, düz bir pirinç pilavı yapayım dedim bu sefer, tencere ararken de bunu buldum.”

“Eee! Ev sahibi kızmadı mı eşyalarını karıştırmana?”

“Evde değildi ki memur kardeş!”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun hanım? Hani hasta, evden çıkamıyor diyordun?”

“Yahu ben ne bileyim! Zengin insanlar bunlar, bugün öyledir yarın böyle. Senin benim aklımız ermez işlerine. Bir şekilde iyileşti, düzelip çıktı herhal dedim.”

“Arayıp sormak gelmedi mi aklına?”

“Gelmez olur mu, geldi tabii! Hemen de aradım ama kapalıydı telefonu. *Aradığımız numaraya ulaşamıyor* diyordu. Sonra bir daha denedim, yine aynı.”

“Bunun üzerine sen de oturup defteri mi okudun?”

“Haşa kardeş, o nasıl laf? Benim ne işim olur el alemin kitabıyla, defteriyle? İşimi bitirdim, tencereyi yıkadım, içine aynen bırakıp çıktım.”

Bu fazlasıyla tuhaf diyalogun müspet ya da menfi bir yere varabilmesi için kadına ardaşık sorular sormak yerine, meramını gönlünce anlatmasına izin vermenin daha etkili olacağını fark edip taktik değiştiriyor genç polis. Susup başını ‘devam et’ anlamında sallıyor.

“Ölmüş meğer kızcağz” deyip tekrardan ağlamaya başlıyor gündelikçi ama çabuk toparlanıyor bu kez. “Apartmandan çıkararak kapıcı söyledi öldüğünü. İntihar etmiş, balkondan atmış kendini garibim. *Onca yalnızlığa dayanamadı zaar* dedi adam.”

“Başın sağ olsun! Peki sen ne yaptın?”

“İçimden bir ses *gidip al ve oku şu defteri* dedi. Ben de o sesi dinledim ve işte şimdi buradayım.”

Derin bir iç çekiyor memur ve “Gel ablacım” diyor, “biz bu defteri baş komiserime götürelim, hikayeni bir defa da ona anlatıver sen. Sonra bir tutanak tutar, salıveririz seni. Olur da bu işten bir maraz çıkarsa tanıklık etmen gerekir, bilgilerin elimizde bulunsun!”

Nisan ortasının bahar ılığı, hafif yağmurlu, alelade bir perşembe sabahı, saat sekiz sıfır yedide arkadaşlarının Zuzu dediği Zuhâl, ne kadar sevse de ağır alerjisi yüzünden eve sok(a)mayıp epeydir balkonunda beslediği on kiloluk sokak kedisi Dali'nin mama kabını tepeleme dolduruyor. Kendini bildi bileli bu apartmanda oturmuş, dolayısıyla sokaktaki her değişime bizzat şahit olmuş alt komşusunun “mahalli töz” tanımıyla taltif ettiği her dem yeşil manolya ağacına tırmanıp gelir toraman az sonra. Kokuyu alsın yeter! Yukarı yönde kıvrılıp uçlarda birleşen incecik bıyıklarını meşhur İspanyol gerçeküstücü ressamınkine tıpatıp benzeten Zuhâl'in hayvana uygun gördüğü mahlas bu: Dali. Lakin zengin semt arsızının, onu pisi pisi diye çağırıp yemek vaat eden her hanede farklı bir isimle vaftiz edildiğinden -ve davetlerin tamamına tereddütsüz icabet ettiğinden- de emin.

Yeni aldığı iğne topuk *stiletolarını* ayağına geçirip on yıldan fazladır yöneticilik yaptığı lojistik şirketindeki mesaisine gitmek üzere kapının iç kilidini açıyor. Ömrü billah tek bir gün dahi çalışmamış, mirasyedi babasından kalma -mekânı cennet olsun- yüksek tavanlı, zarif apartman dairesini koruyan hem yükte hem de pahada ağır bu çelik kapıyı, birkaç ay boyunca fütursuz işgal ettiği evinden defolup gitsin diye yemeğine normal dozun üç katı müşhil kattığı son sevgilisi Erdem'in -güzel adı batasınca- altı saatini bağıra bağıra tuvalette geçirince nihayet pes edip kirişi kırmamasını müteakip taktırmış ve içi bir nebze rahat etmişti.

Başlarda pek aykırı, pek seksi bulmuştu Erdem'in isyankâr ruhunu. Özellikle de yatakta. Egosu yağlandıkça lezzetlenenlerdendi herif. Ancak zaman geçtikçe bu ruh, galiz küfürlerden ibaret mesnetsiz azarlamalara, boş bir tenekenin uğultulu aksiseldalarına dönüşmüştü. Zuhâl uzun müddet derviş sabrıyla sükût etmiş, nihayet dayanamayıp verdiği ilk tepkide kulak tozuna

patlayan o haşin Osmanlı tokadıyla sevgilisinin ne denli şiddette meyyal bir psikopat olduğunu anlamıştı. Gelgelelim Zuhâl için bardağı taşıran son damla, defolup gittiği güne kadar artarak sürmüş olan dayak faslı değil, orospu çocuğunun giderayak güzeller güzeli albino devetabanı saksısına kuru sulu bırakıp bir de üstüne “Organik gübredir, hediyem olsun” diye not iliştiirmesiydi. Temizleyeyim dediği bokun çekisi gözünün akını, kokusu burnunun kökünü tutunca öğüre böğüre kusmuş, tiksintiden kırk sekiz saat uyuyamamıştı.

Üzerinden on gün geçmiş olmasına rağmen Zuhâl, kafasını dışarı uzatıp temkin mahiyetinde bir sağı bir solu dikizliyor, yüzeyinde gavurca *well gone*, yani *hoş gittin* yazılı dışavurumcu yeni paspasına basmadan evvel. Kızların “Allah kurtardı” hediyesi... Tanıştıkları andan itibaren hiçbiri sevmemişti herifi zaten!

Dün gece yalnız yatmaya cesaret edebildiği ilk geceydi. Öncesinde hep ekipten biri kalmıştı yanında. Her sabah işe bırakıp her akşam almışlardı kızcağızı. O kadar ki karşı kaldırımındaki bakkala bile gönüllü nöbetçisinin eşliğinde gitmişti “kesin yakınlarda bir yerde, beni gözlüyor, yine canımı acıtacak” korkusuyla. Erdem’in hem eli ağırdı hem de dili.

İçinin öte dünya ahvalinden hallice olması bundan; zerre dışarı çıkması yok. Kaygılarıyla sanrıları evlenmiş, gelip frontal lobunda Zuhâl manzaralı ev tutmuşlar sanki.

Kulak zarında karşı duvara kelepçeli boruları kat eden şebeke suyunun şırıltısı uğulduyor. Uğultu giderek büyüyor, koca kayaları dursuz duraksız döven bir şelalenin gümbürtüsüne terfi ediyor. Nabzı desen, yırtıcıdan kaçan ceylanınki gibi pat pat. Sağ ayağını apartmanın zeminine basıyor, bastığı gibi de geri çekiyor. Yerler kaygan ve ıslak. Emektar kapıcıları Salih abi az önce vileda yapmış olsa gerek işi gereği ama Zuhâl’in iç sıkıntısını fena depreştiriyor sabahın köründe bunca su metaforu. Paspasın sathında hizalıyor ayaklarını yeniden. Gözlerini

yumuyor, topukları üzeri gerisingeri dönüp eve giriyor, kapıyı iki çevrim kilitliyor.

Uğultu azalınca iş yerini arayıp kendini biraz kırgın hissettiğini, gelemeyeceğini bildiriyor. Soluklanmak için şehrin en yeşil parklarından birine bakan büyükçe balkonuna çıkıyor. Mama kabı boş, Dali ortalıkta yok. Çok sıkıntılı değilse aramadığı ikramlık sigara paketinden bir dal alıp aç karnına yakıyor, çektiği iki üç nefes başını döndürüp midesini bulandırınca da tablaya bastırıp söndürüyor. Mutfak masasında, ekşi mayalı çavdar ekmeğinden kızılıcak reçeline ne varsa elçeğiyle pişirdiği nevalerlerden müteşekkil -yumurta bile kıramamasına rağmen kendini gurme olarak tanıtan Erdem utanmazı da aynı yalanla girmişti hayatına- enfes bir kahvaltılık sofrası donatıp topunu yarım demlik koyu çayla beraber afiyetle yiyor. Ve nihayet çok sevdiği *mantis* desenli pijamalarını giyip ağzını bile çalkalamadan yatıyor.

Saatler sonra, akşamüstüne doğru uyanabiliyor ancak. Yastığını sırtına hizalayıp halsiz mecalsiz dikeliyor. Tekini bile tam hatırlayamadığı cümle çeşit kâbusun ortak bir matkap olup oyduğu beyni zonkluyor. Komodinde ters duran telefonunun ekranında on bir cevapsız arama kayıtlı; beşi kızlardan, üçü iş yerinden, ikisi tanımadığı numara, biri de temizlikçi Safiye abla...

“Sonra dönerim hepsine” deyip aldığı yere bırakıyor cihazı. Açlıktan içi kazınsa da saatlerdir ona ait değilmiş gibi hissettiği kafasının kendini buram buram arapsabunu kokan yastığa işti-hayla gömmesine ses çıkarmıyor.

Gece yarısına kadar süren kesintisiz, derin, düş fakiri, handiyse ölüm gibi bir uyku bu seferki.